

Simone Atangana Bekono

- INTERVIEW -

Hoe was jij op school als leerling? Was je zelf vroeger een lezer?

Ik was als kind een grote lezer, op de middelbare school werd dat een stuk minder omdat ik de concentratie niet goed kon opbrengen. Er was veel gaande thuis, en ik was op school snel afgeleid en verstoorde daardoor soms ook wel de les of kwam niet opdagen. Maar als ik een vak of onderwerp leuk vond, voelde huiswerk maken of leren voor een test niet als een taak, dan deed ik dat juist met plezier. In mijn laatste jaar kwam de liefde voor lezen weer terug.

Wie of wat wakkerde jouw leeshonger aan?

Mijn moeder. Die kwam uit een arbeidersgezin en ging als eerste in de familie studeren. Zij sleurde mijn zusjes en mij elke zaterdag mee naar de bieb. Ze is zowel de reden waarom ik veel las en nu schrijf.

Wat is voor jou een belangrijk thema in je boeken waar je graag met jongeren over in gesprek gaat?

Mijn personages zijn vaak op zoek naar hun plek in de wereld. Meestal hebben hun positie in de maatschappij of bepaalde dynamieken in hun families invloed op hoe ze dat doen. Ik vind het als schrijver belangrijk om daarop te blijven reflecteren: waarom doen mensen wat ze doen, en wat zegt dat óók over de wereld waarin ze leven?

Je staat in de bibliotheek en je hebt zin om te lezen. Hoe vind je een boek dat bij je past?

Meestal ga ik eerst op zoek naar een genre dat me ligt: fantasy, waargebeurd, romantiek, thriller. Daarna kijk ik een beetje welke kaften eruit springen, of welke titels. Meestal is het een kwestie van toch even de achterflap leven, eventueel de eerste pagina scannen. Ik ga meestal wel eerst even kijken wat er al over het boek is gezegd: door recensenten of de schrijver zelf of lezers die het hebben besproken.

Wanneer schreef jij je eerste verhaal en waar ging het over?

Ik schreef mijn eerste verhaal thuis op de computer die mijn moeder voor haar werk gebruikte. Ik denk rond mijn 10^e/11^e. Volgens mij ging het over een jong meisje dat allemaal avonturen beleefde in de grote stad.

Moet je op zoek naar inspiratie of overkomt het je?

Meestal overkomt het me. Als ik in de bus zit, of de bios uitloop richting huis, tijdens de afwas of in de gym. Maar soms moet ik ernaar op zoek. Dan blader ik door andere boeken of klik online rond tot ik een onderwerp, een kunstwerk of idee vind waar ik iets mee kan en probeer daar een gedicht of verhaal omheen te bouwen.

Waar en wanneer schrijf je het liefst?

Thuis, na het ontbijt. Of 's nachts in bed, als ik niet kan slapen.

Denk je tijdens het schrijven vaak aan de lezer?

Zo min mogelijk. Je moet in de eerste instantie als schrijver je eigen instinct volgen, anders verliest je tekst focus en overtuigingskracht. Als schrijver moet je er vrede mee hebben dat mensen je werk maar niks vinden. Maar als je het verhaal gaat verbeteren, is het wel belangrijk om in de gaten te houden of een lezer de richting van je plot kan volgen, en of de stappen die je zet wel logisch zijn.

Welk advies zou je jongeren willen geven die later zelf graag willen schrijven?

Lees veel en breed. Zoek (kritische) meelezers. Teksten herschrijven is essentieel.

In je boeken speelt identiteitsvorming een terugkerende rol. Hoe verzin jij een gelaagd personage en hoe breng je het tot leven?

Het leukste aan het schrijfproces vind ik het vormgeven van personages. Als schrijver moet je de personages net zo goed leren kennen als de lezer. Dat doe je door ze helemaal uit te denken, en dus ook na te denken over hun positie in de maatschappij. Dus wat voor kleren dragen ze graag, zijn ze voetbalfans, wat lijken ze op social media, wat zijn de waarden die ze hebben meegekregen? Al die aspecten van iemands leven hebben invloed op hoe ze naar de wereld kijken, en dat maakt een personage interessant, zelfs als je de wereld van dat

LITERATOUR

personage niet goed kent. Ik vraag me altijd af: wat is een geheim dat ze hebben dat ze nog nooit iemand hebben verteld? Wat is iets waar ze zich voor schamen? Maar ook: wat is hun grootste droom, of een onverwachtse interesse? Vervolgens probeer ik personages altijd in een situatie te brengen, waarin ze buiten hun comfortzone moeten treden. Dan kom je er het snelst achter zowel waar zij voor staan als hoe de wereld naar hun kijkt.

Simone Atangana Bekono

- LEESFRAGMENT -

Het leesfragment van Simone Atangan Bekono komt uit 3PAK en wordt aangeboden door CPNB.

Tony weet niet precies wanneer ze in het voormalig stationsgebouw begonnen rond te hangen. Vanaf het moment dat het gebouw officieel werd gesloten omdat de trein niet langer langs het dorp kwam rijden, is het de favoriete verzamelplek voor Tony en zijn vrienden. Eric ging net naar de middelbare toen de hele gemeenschap er schande van sprak dat ze nu 'geïsoleerd' was geraakt van de rest van de omgeving. Tony kan het zich nog herinneren, omdat zijn vader ineens met de regiobus naar zijn werk moest, en dus een half uur eerder op moest staan. De eerste maanden sinds de sluiting van het station, viel de arme man elke dag aan de eettafel met zijn hoofd in zijn nek in slaap. Met de trein was het een half uur van deur tot deur geweest, ineens was zijn vader minstens een uur onderweg.

Niet lang nadat de gemeente plannen opzij had geschoven om het station een nieuwe bestemming te geven, had Eric het tot nieuwe hangplek gedoopt. Hij fietste er dagelijks langs, over het spoor, naar het vwo in de stad. Op een gegeven moment begon hij er rond te hangen na de les, dan appte hij Tony dat hij langs moest komen. Voor Tony het wist was het de verzamelplek voor alle vrienden uit de buurt. Zo ging dat altijd. Als Eric iets cool vond, volgde de rest.

Tony had er zijn eerste biertje gedronken, zijn eerste jointje gerookt. Dat laatste was niks voor hem geweest, begreep hij snel. Hij werd er misselijk en paranoïde van. Eric kon er veel beter tegen.

Die ging ellenlange monologen houden over *One Piece* of stond stilletjes te grinniken terwijl de rest grapjes met elkaar uithaalde. Toen hij werd afgewezen voor zijn favoriete universiteit voor een studie Geneeskunde, had hij zelfs aan Tony bekend dat hij bang was dat het door het blowen kwam. Gelukkig kon hij zich nog aanmelden in Leuven en kwam hij er daar doorheen.

Sinds Eric is gaan studeren, komt Tony er iets minder vaak. Met zijn bijbaantje in de schoonmaak naast de voetbaltraining heeft hij nauwelijks nog tijd. En het is toch anders zonder Eric. Maar wanneer het lukt, en het nog niet te koud is, is hij er graag.

Eric parkeert de scooter op het met mos en onkruid overwoekerde parkeerterrein naast het oude gebouw. De glas-in-loodramen zijn jaren geleden al eens ingegoooid, de gebroken ruiten met houten planken dichtgetimmerd.

Tony stapt af en trekt de helm van zijn hoofd, haalt zijn handen over zijn cornrows.

'We hadden wat te drinken mee moeten nemen,' zegt hij.

Eric haalt zijn schouders op, fikst zijn afro.

'Iemand heeft vast wel wat.'

Ze klimmen over het lage hek en lopen om het gebouw heen, naar de achteringang. Onder de overkapping staan inderdaad Jerry, Abel en Dylan. Gordie is iets verderop een tennisbal aan het hooghouden terwijl Abel de tel bijhoudt. Op Gordie na hebben ze de capuchons van hun jassen op, hun handen in hun zakken gestoken tegen de kou.

Ze begroeten de groep en zoals Eric al had voorspeld, zijn er blikjes energy en Sprite. Abel haalt een zak chips tevoorschijn uit een Lidl-tas.

'Lang niet gezien,' zegt hij tegen Eric terwijl hij de zak doorgeeft aan Tony.

'Ja, man,' zegt Eric en geeft ook iedereen een boks.

'Ey, hoe is het daar nou in België?' vraagt Jerry. Hij laat een klodder spuug met een klets op de grond tussen zijn benen vallen. Hij doet altijd net wat stoerder als Eric in de buurt is.

Gordie trapt mis, de tennisbal stuitert het gras op tussen het station en het perron.

'Zesenvijftig!' roept Abel.

'Wel oké,' zegt Eric, zijn blik op zijn eigen schoenen. Even is het stil. Is dat alles? Tony en Jerry maken even oogcontact. Hij haalt zijn schouders op en Jerry plakt direct weer een grijns op zijn gezicht.

'Maar vast wel nice om op kamers te zitten, toch? Je eigen ding doen, enzo.'

'Ja, het is wel nice,' zegt Eric. Hij haalt zijn neus op, spuugt ook een dikke fluim op de grond.

'Heb je huisgenoten?' vraagt Abel met een mondvul chips.

'Eh ja, één.'

'Beetje aardig?'

'Ja, prima, toch...'

Eric voelt zich afgesloten, alsof hij zich mentaal van de groep wegdraait. Tony schopt met de punt van zijn sneaker tegen een loszittende tegel.

'Heeft iemand peuken?' vraagt hij om de stilte te doorbreken.

Gordie haalt zijn vape uit zijn zak en Tony neemt een lange hijs. Hij laat de nicotine door zijn longen glijden, geniet van het lichte gevoel in zijn hoofd.

Ze voetballen wat met de tennisbal, tot het weer begint te regenen. Dan vluchten ze naar binnen via de roestige deur van het gebouw. De stationshal is zo goed als leeg, de bankjes al jaren geleden uit de vloer gesloopt. In het loket ligt niks dan papieren afval en dorre bladeren.

Dylan heeft een paar halve liters bier uit de koelkast van zijn vader gejat en verdeeld onder de vrienden. Nu zit Eric een beetje voor zich uit te staren terwijl hij zijn blikje leegdrinkt.

Tony laat zich afleiden door het voetbalspel. Hij en Jerry spelen samen tegen Gordie en Dylan. Dylan is altijd slecht geweest in voetbal, dat is goed voor de balans want Gordie speelt regionaal en is een sneaky aanvaller. Jerry kan ook goed mikken, maar heeft minder oog voor de ruimtes. Gelukkig is Tony een prima verdediger. Ze zijn redelijk aan elkaar gewaagd.

Wanneer Gordie en Dylan na vijf potjes winnen, is Tony er klaar mee. Hij zweet onder zijn jas en heeft dorst. Terwijl Gordie een overwinningsdansje doet op de beat van een of ander Frenna-nummer, neemt Tony gretig een slok van zijn biertje, tegen de muur leunend naast Eric.

'Ben kapot,' zegt hij. Eric lacht een beetje. Tony grijnst terug en tikt zijn blikje tegen de lege van Eric, neemt nog een grote slok.

'Ik ga denk ik zo naar huis, man,' zegt die dan ineens. Hij laat zijn blikje op de grond kletteren.

'Wat, nu al?'

'Sorry, bro. Ik ben moe.'

Tony kan zich niet inhouden. Hij klakt hard met zijn tong tegen zijn tanden.

'Wat is er mis met jou? We hebben je twee maanden niet gezien. Wat zit je nou de hele tijd chagrijnig te doen?'

Jerry en Dylan kijken op van hun telefoon. Tony verheft nooit zijn stem. Eric schudt alleen zijn hoofd, met een bitter lachje.

'Als ik moe ben, ben ik toch moe? Laat Abel je een lift naar huis geven als je zo nodig moet blijven.' Hij duwt zich van de muur af, alsof hij per direct gaat vertrekken.

'Nee,' zegt Tony. 'We zouden vandaag chillen, en –'

'We kunnen toch ook morgen chillen? Wees niet zo'n bitch, man!' roept Eric ineens. Zijn stem eechoot door de ruimte. Tony grijpt hem bij zijn schouder.

'Wat zit je nou cool te doen?!' Hij kan het niet laten en geeft Eric een harde duw tegen zijn schouder.

'Hey, hey, doe effe chill,' sust Jerry. Hij komt tussen Tony en Eric in staan en kijkt Tony waarschuwend in de ogen. 'Als hij wil gaan, dan gaat ie, toch? Laten wij gewoon nog chillen, misschien nog effe langs de friettent, komt goed.'

Eric wuift met één hand en draait zich om naar de ingang van het stationsgebouw. Tony kan niet anders dan zijn hoofd schudden.

'Ja, ga met je matties in Leuven chillen als je je te goed voor ons voelt,' zegt hij. Hij draait zich ook weg, maar pas wanneer hij heeft gezien hoe Eric verschrikt over zijn schouder kijkt. Tony loopt naar Gordie, grist diens vape uit zijn handen en rookt. Dan hoort hij de deur dichtvallen. Eric is weg.

Het is stil. Tony neemt woedend de ene hijs na de andere.

'Laat hem, man,' zegt Abel dan. 'Ik breng je wel thuis.'